

Ні слова, навіть — шелесту, ні лун, —
Так — на перлину — все нутро — подразник.
Єдина барва — віяльця цирозні, —
Що — покотьола дійсності — з нуля, —

Маля — з колиски — орачем — на лан
Майбутнього, де ще стежки старезні,
Якими грози — шумовиння грізне, —
Картуз, що — у обіймах — кринолін.

Ще хоботки навколо кровоссальні,
Та сильний подмух — небуття висильні
Із м'якуша, де загіздилась погань, —

Пожива для впорядника-папуги,
Що — щедро — на всі боки — камарин. —
Як світиться буття там, де вмира.